

До мене ангел прилітає на світанку

Оксана Радушинська

До мене ангел прилітає на світанку,
Вдивляється у очі і мовчить.
І в мареві дрімаючого ранку
Така п'янка й прозора оця мить.

В його очах надія й безнадія,
Мов сестри рідні, душами сплелись.
І подих, ледь відчутний, серце гріє,
Як пісня, вже забутая колись.

І в час, коли дзвіниця ще дрімає,
А сон тихенько ходить по землі –
Він мовчки щось мені розповідає,
Та грішна я. Не зрозуміть мені.

Слова його із вранішньої сині,
Із білого туману та роси,
Слова його — то вітер в горобині,
І я не розумію їх. Прости.

Мабуть, нещиро вірила я в тебе.
Напевно, сумнівалася й в собі.
Тобі усі шляхи відкриті в небо,
Мої ж польоти — ближчі до землі.

І знов він прилітатиме щоранку,
У очі знову гляне, помовчить.
Та, доки ніч співає колисанку —
Не відлітай. Побудь хоча б ще мить.